

“Het is méér dan een click”

Ze is in Haarlem geboren, haar man komt uit Groningen en ze kozen Harlingen om te wonen. “Het ligt er zo mooi tussenin, we zijn er gestrand.” De echte reden is echter de werkplek van haar man. “Ik hebben nog twee jaar heen en weer gependeld tussen Haarlem en Harlingen, maar toen heb ik de knoop doorgehakt en ben ook naar hier gekomen. Met de woning aan de Midlumerlaan hebben we geluk gehad, zo’n mooi plekje.”

Jeannette Wouthuis-Claassen (44) is fotograaf. Daarnaast is ze ook logopediste, maar niet meer in functie. “Fotograaf zijn voelde zo goed dat ik hiervoor gekozen heb. In 1998 ben ik naar de fotovakschool gegaan. Als amateur was ik al aardig op weg, maar vond de opleiding nodig als basis om verder te gaan. In 2001 heb ik die studie afge-

rond. Inmiddels zijn mijn dagen gevuld met huwelijks- en uitvaartreportages. Tevens verzorg ik bedrijfs- en portretfotografie en geef ik workshops. “Creatieve beeldbewerking is een on-

derdeel van alle werkzaamheden. Het voelt lekker in de rol als fotograaf. Door mijn werk als logopediste bij De Batting, zijn de contacten met het zorgcentrum gebleven. Zo maak ik bijvoorbeeld pasfoto's voor identiteitskaarten. Vier keer per jaar ga ik daarvoor met mijn grijze scherpje op pad. Heel jammer dat de mensen nu strak voor zich uit kijkend op de foto moeten. Voorheen kon ik daar creatief mee bezig zijn, en hadden de mensen meteen een mooie foto. Het belang van een goed portret is heel belangrijk,” benadrukt de fotograaf. “Men vergeet zo vaak, dat er eigenlijk geen mooie foto is van een dierbaar persoon, dan is het vaak te laat.”

“Tijdens het maken van huwelijksreportages zijn er stille en onopvallende momenten als je aan het werk bent. Maar als ik een hele groep moet foto-

graferen, hang ik de clown uit. Heel anders zijn de uitvaarten. Dan betrap ik mezelf wel eens op het verdriet dat ik mee naar huis neem. Het belang van foto's maken bij een begrafenis wordt langzamerhand ingezien. De ervaring leert dat het heel waardevol is voor de nabestaanden.”

Jeannette werkt in inmiddels door een groot gedeelte van Friesland. Maar ze zakt ook wel eens af naar beneden de rivieren. “Via via kom ik aan mijn werk. Voor het MCL kreeg ik de opdracht een folder te vullen met foto's van mensen. Via de krant heb ik modellen gezocht en het liep storm. Van jong tot oud stonden ze op de stoep.”

Sinds anderhalf jaar werkt Jeannette digitaal. Dan kan het supersnel als het moet. Maar met grote opdrachten willen de klanten veelal losse foto's in een album en dan is zes weken de minimale levertijd. Boekwerken digitaal afleveren kan sneller. “Ik fotografeer ook thuis. Van mijn kamer maak ik een studio en ondanks dat ziet het er nog wel aardig uit. Bij binnenkomst moeten de mensen eerst ‘landen’ en krijgen ze koffie. Daarna schuif ik de bank aan de kant, rol ik mijn mobiele lampset en schermen naar binnen en ga ik aan het werk. Het allermooiste van fotografie vind ik de omgang met mensen. Persoonlijk contact speelt een belangrijke rol. Mijn slogan is: het is méér dan een click.”

Bas beschildert op de huiskamertafel stenen. Twee grote zwart-witfoto's van hem hangen boven de werkplek van Jeannette op een rood geverfde muur. Hij is regelmatig model voor zijn moe-

der. De twee poezen die zich langzaam door de kamer voortbewegen zijn volgens Jeannette veteranen. Deze broer en zus zijn hoogbejaard, maar liefst 16 jaar oud. Achter de woning ligt een diepe tuin en mede door de bomen valt de toren van wooncentrum Almenum helemaal weg. “Ik mag graag in de tuin werken, maar ook in huis. Als het niet opgeruimd is, kan ik niet werken.”

Als de zon naar binnen komt zegt ze: “Dat is niet zo gunstig”. Op mijn verbaasde blik antwoordt ze: “Dan kun je zien dat mijn ramen niet schoon zijn.” Ze zijn echter vlekkeloos en door het zonlicht wordt het bovenste gedeelte van glas-in-lood geaccentueerd. “De woning hebben we grotendeels zelf opgeknappt. De school voor Bas is praktisch naast de deur. Mijn ouders zijn vanuit Haarlem hier naartoe verhuisd. Heel gezellig, en op hen kan ik een beroep doen als ik zonder oppas zit.”

En groot voorbeeld voor Jeannette is fotograaf Joan van der Brug uit Franeker. “Van hem heb ik heel veel geleerd. Als hij vol zit met werk, belt hij me of ik hem kan assisteren. Via een cursus heb ik er een leuk contact en werk aan overgehouden.” Was er wel eens een verrassende opdracht? Jeannette denkt even diep na. “De docent van de fotovakschool vroeg mij onlangs een portret van hem te maken voor een vakblad. Dat vond ik een grote eer.” “In Pietersbierum in de zorgboerderij geef ik workshops. De perfecte plek. Mijn werk, wat tevens mijn hobby is, overbrengen op mensen is een mooie aanvulling.”

Voor meer informatie zie: www.wouthuis.nl.

